

עפ"א 35774/09/16 - אלון שרעבי נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 35774-09-16 שרעבי נ' מדינת ישראל

לפני כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב

אלון שרעבי

המערער

נגד

מדינת ישראל

המשיבה

פסק דין

בפני ערעור על החלטתו של בית המשפט לעניינים מקומיים בתל אביב (כב' השופט י. חסדיאל) מיום 31.7.16, לפיה נדחתה בקשתו של המערער להארכת מועד לצו סגירה לבית עסק לממכר אוכל, שניתן ביום 22.10.14 ונכנס לתוקף ביום 15.4.15.

הרקע

נגד המערער הוגש כתב אישום בגין ניהול בית אוכל להכנה ומכירת המבורגר, ללא רשיון מתאים בהתאם לחוק.

ביום 25.6.14 הורשע המערער על פי הודאתו בעובדות כתב האישום המתוקן. ביום 22.10.14 ניתן גזר דין בעניין ונקבע כי צו הפסקת העיסוק בעסק דנן ייכנס לתוקפו ביום 15.4.15. מאותו מועד ואילך ניתנו מספר ארכות, כפי שציינה המשיבה 9 במספר, לכניסת צו הפסקת העיסוק לתוקף.

חלקן בהסכמת המשיבה וחלקן למרות התנגדותה.

לבקשתו של המערער למתן ארכה מיום 24.7.16, הגישה המשיבה התנגדות מפורטת וציינה בין היתר כי בתאריך 9.3.16 התקבל סירוב ממחלקת הנדסה לעסקים על בקשה זו ניתנה ההחלטה נשוא הערעור. בית משפט קמא קבע כי הבקשה דנן זהה לבקשה קודמת שהוגשה ואין בה הסבר מה נעשה בתקופת הארכה שניתנה.

לסיכום, בית משפט קמא התרשם מהנסיבות כי "הרשיון אינו בהישג יד מיידי" ועל כן דחה את הבקשה.

להלן טיעוני המערער בקליפת אגוז:

1. טעה בית משפט קמא אשר התעלם מהעובדה כי ממוקם עסקו של המערער, הוא כפר שלם, הידוע כמקום שבו הזמן הדרוש להוצאת רשיון עסק רב יותר מבמקום מוסדר.
2. המערער הסתמך על הסכמת הצדדים באישור בית משפט קמא להמשיך בהליך הרישוי לעסק.
3. המערער ממשיך לפעול בתום לב לקידום הרשיון ונבלם עקב שיהוי ועיכובים ממושכים מצד גורמי הרישוי ובהם מחלקת הפיקוח על הבנייה.
4. בית משפט קמא התעלם מבקשותיו של המערער לקיים דיון במעמד הצדדים בבקשות למתן ארכה, לא התייחס לעניין השיהוי מצד המשיבה והעניק מדי פעם ארכות קצרות, כאשר היה ברור כי אין סיכוי תוך פרקי הזמן הללו להשיג רשיון.
5. המערער הסביר בבקשתו האחרונה מיום 24.7.16 כי מתן הרשיון התעכב לאור התנהלות גורמי הרישוי וכי בתחילת חודש ספטמבר 2016 ובלית ברירה הגיש המערער תוכנית חדשה לרשיון וכל שנותר הוא לקבל את אישור מחלקת הפיקוח לתוכנית דן.

דין והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ובחנתי את כל הבקשות והמסמכים שהוגשו לבית משפט קמא, הגעתי למסקנה כי דין הערעור דן להידחות.

התרשמתי כי בית משפט קמא נהג בסבלנות רבה ובאורח רוח במערער וכך גם המשיבה. למעלה משנתיים חלפו מיום מתן צו הפסקת השימוש, בתקופה זו ניתנו תשע דחיות לכניסת הצו דן לתוקפו, על מנת לאפשר למערער להשיג את רשיון העסק הנדרש. אולם הרשיון דן טרם ניתן. יוער כי עוד לפני מתן צו הפסקת השימוש התנהל העסק ללא רשיון כשנה וחצי.

זאת ועוד, גם ממועד מתן ההחלטה נשוא הערעור ועד לדיון בפני חלפו כ-5 חודשים נוספים.

אינני סבורה כי שגה בית משפט קמא במסקנתו לפיה הרשיון דן איננו נמצא בהישג ידו המידי של המערער ועל כן אין מקום ליתן ארכות נוספות. במקרה דן העובדות אינן שנויות במחלוקת כלל ועיקר ולכן לא היה כל צורך לקיים דיון במעמד הצדדים בבקשות למתן ארכה כדרישת המערער.

אין חולק כי פסקי דין של בתי משפט יש לקיים במועד ואין לדחות את ביצועם לאין סוף. במקרה זה כאמור ניתנו למערער דחיות רבות במשך תקופה ארוכה של כשנתיים אך ללא הועיל.

אינני סבורה כי שגה בית משפט קמא בנסיבות הללו כאשר סרב ליתן ארכה נוספת עשירית במספר. בקשתו של המערער למתן רשיון עסק נדחתה והמערער בחר להגיש בקשה מתוקנת למתן היתר. לא ניתן להמשיך ולהגיש בקשות חדשות לבקרים למתן היתר, על ידי כך לדחות את הקץ ולהצדיק הגשת בקשות נוספות לביהמ"ש למתן ארכה.

כאמור מאחר ולא מצאתי כי נפלה טעות בהחלטתו של בית משפט קמא, אני דוחה את הערעור.

לפנים משורת הדין אני נעתרת לבקשתו של המערער שעתר ליתן לו כחודשיים לצורך התארגנות.

אשר על כן, אני קובעת כי צו הסגירה ייכנס לתוקפו בעוד 60 יום מהיום.

ניתן היום, י"ח כסלו תשע"ז, 18 דצמבר 2016, בהעדר הצדדים.